

Arrest

nr. 261 906 van 8 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
De Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LAURENT loco advocaat G. JORDENS en van attaché K ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde samen met uw moeder, stiefvader en twee zussen in residentie Los Chorros, gelegen in de gemeente Lourdes Colòn, departement La Libertad. Bende MS13 was iedere dag aanwezig in uw wijk, waar zij zich bezig hielden met criminele activiteiten. U begon aan een opleiding assistent verpleegkundige in Antiguo Cuscatlàn in 2015 en studeerde af in november 2017. U bent homoseksueel maar kende nooit problemen in El Salvador omwille van uw geaardheid. In 2016 vertrok uw broer Bryan naar Spanje omdat hij lastig werd gevallen

door leden van MS13. Zelf heeft u nooit met deze bendeleden in kwestie problemen gekend. In juli 2016 werd u voor een eerste keer benaderd door twee bendeleden van MS13, Chipi en Flaco, die u uitnodigden om samen met hen te roken in park La Sultana vlakbij uw school. In de loop van 2016 werd u een vijftal keer benaderd door deze twee bendeleden in het park of aan de schoolpoort, telkens op vriendschappelijke wijze. Ze boden u drugs aan en nodigden u uit om toe te treden tot de bende. De derde of vierde keer dat zij u aanspraken, ging u op hun uitnodiging in en ging u tijdens uw middagpauze mee met hen om marihuana te roken. Na deze keer heeft u nog een keer met hen gerookt. Toen u de keer daaropvolgend in oktober 2016 hun uitnodiging weigerde, werd de toon vijandelijk. Ze zeiden dat u niet heeft gedaan wat zij van u wilden en dat u wist wat u te wachten stond. In januari 2017 zeiden Chipi en Flaco tegen u dat u oproepen moest plegen om mensen af te persen. Einde februari 2017, toen u met een klasgenoot de bus nam, kwam Chipi mee op de bus zitten. Hij zei dat hij wist wat u dacht en dat ze alles over u wisten. Terwijl hij dat zei hield hij een mes tegen uw buik. Indien u de oproep niet zou plegen, dan zouden ze u vermoorden. Ze zeiden dat u en uw klasgenoot jullie telefoons dienden te overhandigen. U zei tegen uw klasgenoot dat jullie zouden moeten doen wat de bendeleden van jullie vroegen en dat jullie niet zomaar zouden kunnen weigeren. Jullie gaven jullie telefoons aan Chipi. Toen u van de bus stapte wierp Chipi u het bendeteken 'MS vato loco' toe. Naast de ontmoeting op de bus, werd u in 2017 ongeveer nog vijf keer aangesproken door de bendeleden. In juni 2017 werd uw klasgenoot Jonathan door bendeleden vermoord omdat zij medewerking van hem eisten en hij hier niet op inging. Hij was bovendien ook homoseksuel. In de loop van 2017 werd er een drietal keer een telefoon tegen uw oor gehouden door de bendeleden en op die momenten diende u mensen telefonisch af te persen. U werd eveneens een drietal keer per maand achtervolgd door de bendeleden van uw school tot aan de bushalte Seiba waar u altijd de bus nam. Sommige keren achtervolgden zij u zwijgend, andere keren wierpen zij u bendetekens toe en zeiden ze dat u al dood was. Tijdens één van die achtervolgingen waren de bendeleden bijna mee met u op de bus gestapt, maar toen u hen zag zette u het op een lopen en slaagde u er in te ontsnappen. In september 2017 zeiden de bendeleden tegen u dat ze wisten waar u woonde. In september en oktober 2017 vertrok u vroeger naar school en paste u uw route aan, om de bendeleden niet tegen te komen. In november 2017 studeerde u af en ging u niet meer naar school. In december 2017 nam u de beslissing dat u El Salvador zou verlaten. U verliet El Salvador op 29 januari 2018 en kwam op 30 januari aan in Spanje. U diende in Spanje een verzoek om internationale bescherming in. U leefde op straat en diende zichzelf te prostitueren. U kreeg geen steun van de Spaanse overheid, waardoor u besliste om niet langer in Spanje te blijven. U reisde samen met een vriend naar België en kwam aan op 15 september 2019. Spanje startte een Dublin procedure. Op 1 juli 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in België in. Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. U vreest vermoord te zullen worden door bendeleden van MS13 omdat u weigerde toe te treden tot de bende en in te gaan op hun eisen om afpersingen voor hen te plegen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in

verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Bovendien zijn uw verklaringen over uw problemen met MS13 niet overtuigend. Zo is uw omschrijving van de gebeurtenissen en van het gedrag van de bendeleden van MS13, die u reeds sinds 2016 – uiteindelijk gedwongen – trachten te rekruteren zeer opmerkelijk. Nadat Chipi en Flaco u op vriendschappelijke wijze probeerden te benaderen en u probeerden te laten toetreden tot de bende, werd de sfeer vijandelijk toen u in oktober 2016 niet meer op hun uitnodiging inging. Op dat moment zeiden zij een eerste keer tegen u dat u wist wat u te wachten stond (CGVS p. 8 en p. 14). Vanaf oktober 2016 tot oktober à november 2017, gedurende een periode van meer dan één jaar, werd u gevisieerd door Chipi en Flaco die wilden dat u toe zou treden tot de bende en andere mensen zou afpersen ten behoeve van de bende (CGVS p. 9, p. 13, p. 16 en p. 20). Tijdens dit jaar probeerden de bendeleden echter slechts drie keer een telefoon tegen uw oor te houden opdat u mensen zou afpersen. Slechts één keer van deze drie keer deed u het ook effectief. De andere keren ging u niet in op de eisen die zij u stelden en zei u dat u het niet zou doen (CGVS p. 11 en p. 19). Ook blijkt uit uw persoonlijk onderhoud dat u hen geen verdere diensten meer verleende. Desondanks gebeurde er gedurende al die tijd dat de bendeleden het op u muntten verder niets concreet buiten één aanspreking in februari op de bus waarbij de bendeleden een mes tegen uw buik hielden en uw telefoon stalen (CGVS p. 8 en p. 18). Tijdens dit incident op de bus bedreigden de bendeleden u met de dood indien u geen oproepen voor hen zou plegen, maar ondanks uw weigeringen kende u geen concrete problemen (CGVS p. 8). Uit algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat bendeleden een zeer agressieve modus operandi hanteren. Fysieke agressies op de persoon, moorden en ontvoeringen zijn dagelijkse kost voor bendeleden. Zo blijkt dat indien zij iets eisen van iemand, het zeer moeilijk is om niet in te gaan op deze eisen zonder de gevolgen er van te dragen. Logischerwijs kan worden gesteld dat dit naarmate de tijd vordert alleen maar moeilijker wordt, gezien het risico in ernst toeneemt. Gevraagd hoe het komt dat de bendeleden u wilden inlijven in hun bende maar u hiertoe gedurende negen of tien maanden niet verder kwamen dan verbale aanmaningen, antwoordt u naast de kwestie. U zegt dat ze dat in 2017 wel probeerden, maar dat ze niet wilden dat u een hoog niveau zou bekleden. Ze wilden u gewoonweg gebruiken voor de dingen die zij zelf niet wilden doen (CGVS p. 18). Deze verklaring overtuigt raakt kant noch wal. Dat u gedurende verschillende maanden gevisieerd zou worden door bendeleden en zij u gingen vermoorden indien u niet inging op hun eisen, maar dat er ondanks dat u slechts één oproep voor hen pleegde verder niets concreet gebeurde is in het licht van de informatie supra weinig aannemelijk en doet reeds twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts is het vreemd dat de bendeleden u verschillende keren per maand achtervolgden van school naar de bushalte Seiba, zonder dat er tijdens deze achtervolgingen iets concreet gebeurde. De bendeleden achtervolgden u slechts gedurende drie à vier kilometer, waarbij ze soms bendetekens naar u deden en zeiden 'je bent al dood' en 'je weet al wat je te wachten staat' (CGVS p. 9, p. 16 en p. 17). Andere keren achtervolgden zij u al zwijgend (CGVS p. 15). Het is uiterst vreemd dat zij al die moeite zouden doen zonder schijnbaar doel. Gevraagd waarom de bendeleden u gedurende verschillende maanden voor drie à vier kilometer achtervolgden maar op verschillende momenten niets zeiden tegen u, zegt u dat dat was om u in de gaten te houden en te zien wat u allemaal deed. Gevraagd wat de bendeleden zouden kunnen te weten komen door u telkens van school naar de bus te volgen, zegt u dat het misschien de weg was waarlangs u wandelde maar u dat u niet goed weet wat zij van u wilden

(CGVS p. 17). Dat de benedeleden u telkens zouden achtervolgen, soms al zwiingend en soms al bendetekens toewerpend en al waarschuwend voor wat u te wachten staat maar zij verder tijdens deze achtervolgingen niets concreet zouden ondernemen is gelet op hun gewelddadige profiel, zie supra, en de verschillende (doods)bedreigingen die ze reeds hadden geuit weinig aannemelijk. Dit geldt des te meer daar u zelf ook niets kan zeggen over een mogelijke reden waarom zij u op dergelijke wijze zouden volgen.

Voorts is het opvallend dat de benedeleden in september 2017 tegen u zeiden dat ze u wisten wonen en –opnieuwzeiden dat u zich klaar moest maken voor wat er zou komen, maar dat ze tot moment van vertrek uit El Salvador op 30 januari 2018, u noch uw familie na uw vertrek ooit benaderden (CGVS p. 15, p. 16 en p. 20). In de wijk waar u woonde, en waar uw familie overigens nog steeds woont, heerst echter dezelfde bende MS13 (CGVS p. 3). In dit opzicht is het onduidelijk waarom de benedeleden u eisen stelden die u niet inwilligde waarop zij u impliciet met de dood bedreigden, zij vervolgens tegen u zeiden dat ze wisten waar u woonde maar u uiteindelijk nooit opzochten. Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat de benedeleden u wisten wonen maar nooit kwamen aankloppen bij u, zegt u dat u binnen bleef en het huis niet verliet. Enkel uw moeder kwam nog buiten om boodschappen te doen, en op die momenten zag zij de benedeleden voortdurend. U zegt dat u wist dat indien u buiten zou komen, de benedeleden u iets zouden aandoen (CGVS p. 20). Deze verklaring is niet aannemelijk. Zo verklaart het namelijk niet waarom de benedeleden niet aanklopten om naar u te informeren of waarom zij uw moeder op geen enkel moment aanspraken terwijl zij hen voortdurend zag (CGVS p. 20). Bovendien ziet uw moeder hen tot op de dag van vandaag nog steeds af en toe (CGVS p. 4 en p. 5). Dat de benedeleden zeiden dat ze u wisten wonen en u bedreigden hiermee maar hier uiteindelijk nooit een gevolg aan gaven is –zeker gelet op het feit dat u op hun territorium woonde- weinig aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw algehele relaas.

Gevraagd hoe het komt dat uw familie die nog steeds op dezelfde plek woont niet is aangesproken geweest door de twee benedeleden, zegt u dat ze in werkelijkheid een probleem met u hadden. U herhaalt dat, ondanks dat uw moeder inkopen ging doen en zij hen op die momenten zag, zij geen problemen met hen kende. Misschien kenden de benedeleden een probleem met u omdat u een man bent (CGVS p. 20). Volgens algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat het risico van een gerichte dreiging, zoals u kende, niet vermindert nadat de persoon in kwestie de wijk of het land heeft verlaten. In tegendeel, het risico kan zich uitbreiden tot de familieleden van de persoon in kwestie die dan het nieuwe mikpunt van de benedeleden worden. Logischerwijs mag er van worden uitgegaan dat dit zeker geldt indien de familieleden van de persoon in kwestie zich nog steeds op dezelfde plaats bevinden en de benedeleden in kwestie nog tegenkomen, zoals bij uw moeder het geval is. Dat de benedeleden op geen enkel moment zelf nog maar iets zeiden tegen bijvoorbeeld uw moeder over u, is in het licht van deze informatie weinig aannemelijk en doet verder vragen oproepen bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft de uitspraak van de benedeleden dat ze wisten waar u woonde en u zich aan de gevolgen mocht verwachten dienen nog twee zaken te worden opgemerkt. Ten eerste is het vreemd dat u verklaart dat een enorme paniek u overheerste en u niet meer wilde afstuderen maar dat u desondanks toch nog naar school bleef gaan. U vertrok weliswaar vroeger dan nodig en probeerde plaatsen waar de benedeleden zich ophielden te vermijden. Soms kwam u hen echter nog steeds tegen omdat het onmogelijk was om ze volledig te vermijden (CGVS p. 16). Uw voorzorgsmaatregelen verloren dan ook hun efficiëntie en betekenis. Het is vreemd dat u een zodanige angst kende voor de benedeleden, maar zich toch zonder efficiënte voorzorgsmaatregel bleef verplaatsen naar school. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het is ook vreemd dat, wanneer aan u wordt gevraagd wat de benedeleden van u wilden, u zegt dat zij wilden dat u het werk voor hen deed dat zij zelf niet wilden doen. U had het gevoel dat zij niet wilden dat u postvatter zou worden, gezien u in hun ogen daar te zwak voor was (CGVS p. 17). Gevraagd of u juist niet sterker zou moeten zijn om mensen af te persen in plaats van een postvatter te zijn, zegt u plots dat daar inderdaad meer kracht voor is vereist maar dat de benedeleden een psychologisch spelletje met u speelden (CGVS p. 18). Deze verklaringen houden weinig steek.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw klasgenoot Jonathan in juni 2017 werd vermoord door benedeleden omdat ze wisten dat hij homoseksueel was en hem probeerden in te zetten voor hun doeleinden, wat hij weigerde (CGVS p. 6 en p. 18). Hij kende met andere woorden soortgelijke problemen als u. In dit opzicht is het opmerkelijk dat dit zich voordeed op een moment dat u zelf soortgelijke problemen kende met benedeleden –in oktober 2016 werd u namelijk voor een eerste keer

vijandig toegesproken en in januari 2017 om gunsten gevraagd waar u niet op wilde ingaan- maar dat de moord op Jonathan niet veel impact had op u qua keuzes die u maakte (CGVS p. 7, p. 8 en p. 14). U bleef namelijk naar school gaan en u weigerde de eisen van benedeleden die u belaagden (CGVS

p.16 en p. 19). Het is zeer vreemd dat u zich in een positie zou bevinden waarin u een enorme angst kende voor de benedeleden, doodsb bedreigingen had gekregen en tegelijkertijd zelf een klasgenoot kende die vermoord werd juist omdat hij niet meewerkte met benedeleden, maar dat u gewoon verder bleef gaan naar school en hun eisen negeerde (CGVS p. 16 en p. 19). Er kan redelijkerwijs gezegd worden dat de moord op Jonathan een bepaalde beangstigende invloed op u zou hebben gekend, zeker gezien u zich in een soortgelijke situatie bevond en hij als 'voorbeeld' voor u kon fungeren. Gevraagd hoe het komt dat u de voorzorgsmaatregel om op een vroeger uur naar school te vertrekken slechts in september 2017 en niet eerder nam gezien bang was dat de benedeleden u zouden vermoorden, antwoordt u vaag en naast de kwestie. Zo zegt u dat die bedreiging zich niet zozeer richtte op waar u zelf woonde. De reden waarom ze u achtervolgden interesseerde u niet zozeer; ze hadden u namelijk al bedreigd. Op het moment dat de benedeleden echter tegen u zeiden dat ze wisten waar u woonde, verhoogde uw angst enorm en hield u er een trauma aan over (CGVS p. 18). Deze verklaring houdt weinig steek en komt bovendien niet overeen met uw eerdere verklaring dat u zich zeer slecht voelde en dat u zelfs niet meer naar school wilde gaan door de psychologische agressie die de benedeleden op u voerden in de loop van het jaar 2017. U verklaart dat u zeer angstig was, zich verschrikkelijk voelde en heel veel stress kende (CGVS p. 9). Dat u gezien de omstandigheden niet eerder efficiënte voorzorgsmaatregelen nam, doet afbreuk aan uw beweerde vrees en bijgevolg ook aan uw algehele relaas.

Voorts valt op dat u aanzienlijke moeite vertoont om uw problemen vanuit eigen belevenis op een overzichtelijke en samenhangende wijze weer te geven, wat eveneens doet twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Nadat u wordt gevraagd om tijdens uw vrij relaas uw problemen op zo nauwkeurig en gedetailleerd mogelijke wijze te omschrijven, laat u verschillende zaken achterwege die later tijdens uw persoonlijk onderhoud slechts naar voren komen. Tijdens uw vrij relaas vertelt u over de vriendschappelijke toenaderingen die de benedeleden met u zochten in 2016. In januari 2017 begonnen de benedeleden agressiever te worden en vroegen zij u om andere mensen af te persen. U vertelt over het incident op de bus en hoe u hierna voortdurend achtervolgd werd door de benedeleden, waarbij zij u bendetekens toewierpen en zeiden dat u wist wat u te wachten stond (CGVS p. 8 en p. 9). Wanneer u later wordt gevraagd waar de aansprekingen in 2017 voornamelijk plaats vonden, antwoordt u vaag dat die zich hebben afgespeeld op de bus. De eerste keer was u onderweg met een meisje en de voorlaatste keer zeiden ze dat ze al wisten waar u woonde. Gevraagd hoeveel keer in totaal u bent aangesproken geweest in 2017, zegt u dat dat ongeveer een zestal keer was plus de keer dat ze u achtervolgden. U wordt er op gewezen dat u één keer in de bus werd aangesproken en gevraagd waar de overige vijf keren plaats vonden. U antwoordt plots dat dat op verschillende plekken was op straat; buiten aan de school en in de cafetaria's waar u ging eten (CGVS p. 15). Uw vage en onsamenhangende antwoorden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft de keren dat benedeleden een telefoon tegen uw oor hielden valt voorts op dat u er in uw vrij relaas niets over vermeldt, maar er slechts iets over zegt wanneer u er op het einde van uw persoonlijk onderhoud over wordt bevraagd. Wanneer u wordt gevraagd hoe u mensen zou moeten afpersen indien de benedeleden u nooit een telefoon gaven, zegt u dat zij een telefoon tegen uw oor hielden (CGVS p. 18 en p. 19). Gevraagd wanneer de benedeleden een telefoon tegen uw oor hielden, zegt u dat het één van de zes keren was; ongeveer de derde. Gezien uw vage antwoord wordt u gevraagd of de benedeleden één of meerdere keren een telefoon tegen uw oor hielden. Plots zegt u dat de benedeleden ongeveer een drietal keer een telefoon tegen uw oor hielden en dat ze de andere keren op agressieve wijze tegen u zeiden dat ze alles over u wisten. Wanneer u ter bevestiging wordt gevraagd of u dus zelf enkele keren mensen opbelde om ze af te persen nadat een telefoon tegen uw oor werd gehouden, zegt u dat het één keer was en dat de overige keren niet gingen. U zei tegen de benedeleden dat u het niet zou doen. (CGVS p. 19). Het gebrek aan spontane verklaringen over de keren dat de benedeleden een telefoon tegen uw oor hielden en de vage en onsamenhangende verklaringen die u geeft wanneer u er over wordt bevraagd, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Volgens uw verklaringen bent u homoseksueel. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in El Salvador op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de El Salvadoraanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land, dat de overheid de laatste jaren verschillende positieve maatregelen heeft genomen om de LGBTI gemeenschap te beschermen, en dat lokale organisaties die het opnemen voor de rechten van homoseksuele personen erin geslaagd zijn om een wijziging van de strafwet af te dwingen waardoor strengere straffen opgelegd kunnen worden voor haatmisdrijven ingegeven door seksuele geaardheid en genderidentiteit. Hoewel er van deze mogelijkheid om haatmisdrijven te vervolgen tot nog toe nauwelijks toepassing werd gemaakt, wordt er wel initiatief genomen om politieagenten en openbare aanklagers te sensibiliseren. Voorts blijkt uit informatie dat er in El Salvador verschillende organisaties bestaan die ijveren voor LGBTI rechten en dat er reeds meer dan twintig jaar lang elk jaar in San Salvador de pride parade wordt georganiseerd om zichtbaarheid te geven aan deze groep in de samenleving. Zo namen er in 2018 meer dan twaalf duizend mensen deel aan de gay pride in de hoofdstad en aan de verschillende activiteiten georganiseerd door de Nationale LGBTI federatie, verschillende overheidsinstanties en buitenlandse consulaten. Verschillende deelnemers aan de pride getuigden, naast de moeilijkheden die ze nog steeds ondervonden in het dagelijkse leven omwille van hun geaardheid, ook van een verbeterde situatie voor LGBTI in El Salvador ten opzichte van vroeger.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in El Salvador het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Ook UNHCR heeft in de eligibility guidelines voor El Salvador van maart 2016 als standpunt dat een verzoek moet beoordeeld worden "depending on the particular circumstances of the case". Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U verklaart homoseksueel te zijn maar nooit problemen te hebben gekend in El Salvador omwille van uw geaardheid. U verborg uw geaardheid in El Salvador maar gelooft dat desondanks anderen wel vermoedden dat u homoseksueel was omdat ze u beschouwden als een zwak persoon (CGVS p. 19). U haalt op een bepaald moment aan dat u verstoten zou zijn door uw broer en zussen, dat uw moeder zal moeten kiezen tussen u en rest van de familie en dat de gemeenschap uw geaardheid niet zal accepteren (CGVS, p. 9 en mail 8 maart 2021).

Echter, u verklaart dat uw moeder op de hoogte van uw geaardheid. In het begin nam ze het nieuws niet goed op, maar ondertussen is ze het beginnen verwerken (CGVS p. 20). Tevens is zij triest dat u zich in België bevindt (CGVS, p. 5). Uit deze verklaringen blijkt niet dat zij u zou hebben verstoten. Wanneer u vragen gesteld worden over hoe het met uw familie gaat, vertelt u over uw moeder en zus en haalt u voorts aan dat u met uw broer in Spanje momenteel geen contact heeft. Wanneer u gevraagd wordt met wie in El Salvador u nog allemaal contact heeft antwoordt u enkel dat u met uw klasgenoten geen contact meer heeft (CGVS, p. 6). Uit deze verklaringen blijkt allerm minst dat uw familie het contact zouden hebben verbroken met u vanwege uw geaardheid, noch dat zij u slecht gezind zijn vanwege uw geaardheid. Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken haalt u nergens een vrees aan vanwege uw geaardheid of uw relatie met uw familie (vragenlijst CGVS, vragen 5-8). Later, wanneer u naar uw problemen in Spanje wordt gevraagd, zegt u dan plots dat uw broer en zussen u hebben verstoten vanwege uw geaardheid (CGVS, p. 9). Dit kan echter niet overtuigen. Indien dit het geval was kan immers verwacht worden dat u dit reeds eerder zou hebben aangehaald wanneer u – op de DVZ en op het CGVS – gevraagd werd naar – het contact met – uw familie. Bovendien zegt u op een ander moment in het interview dat u uw geaardheid nooit heeft getoond uit angst; zelfs niet ten opzichte van uw familie en zelfs niet toen u in Spanje was (CGVS p. 19). Dit strookt niet met uw eerdere en latere verklaring uit de kast te zijn gekomen in Spanje ten opzichte van uw broer die u naar aanleiding hiervan verwierp (CGVS p. 9 en p. 20).

Enkele weken na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u in een mail dat uw moeder moeite heeft om uw geaardheid te accepteren en dat zowel de rest van uw familie als de gemeenschap waarin uw familie leeft uw geaardheid niet zullen accepteren. Zo weet u dat homoseksuelen in El Salvador ook niet worden aanvaard in het sociale leven of op professioneel vlak. U verklaart dat u uw moeder in een

moeilijke positie zult brengen waarin zij zal moeten kiezen tussen ofwel u ofwel de rest van de familie. U wilt echter niet meer op een manier leven waarop u uw gevoelens dient te verbergen of waarop u in leugens dient te leven (zie opmerkingen gehoorverslag). Aan de hand van deze loutere mail van enkele weken na het persoonlijk onderhoud kan u geenszins een vrees voor vervolging vanwege uw geaardheid aantonen. Deze mail bevat immers geen bijkomende informatie aangaande uw concrete situatie en bevat louter hypothetische stellingen. Meer nog, de informatie in de mail is weinig consistent met uw verklaringen op het CGVS. U verklaart er dat uw moeder moeite heeft om uw geaardheid te accepteren en dat uw familie het niet zal accepteren. U herhaalt later nogmaals te vrezen dat uw familie uw geaardheid niet zal accepteren en dat uw moeder zal moeten kiezen tussen u en de rest van de familie. Hieruit blijkt geenszins dat uw familie, op uw moeder na, reeds op de hoogte is van uw geaardheid, terwijl u op het CGVS verklaart dat uw broer en zussen u, wanneer u nog in Spanje verbleef – in 2018 en 2019 –, reeds zouden hebben verstoten. Uw verklaringen over uw relatie met uw familie vanwege uw geaardheid zijn doorheen uw procedure voor internationale bescherming uiterst inconsistent en kunnen dan ook niet overtuigen.

Wanneer u voorts de algemene vraag wordt gesteld wat u vreest bij een terugkeer naar El Salvador, vermeldt u uw geaardheid niet, noch uw beweerde slechte relatie met uw familie. U verwijst louter naar uw problemen met de bende, die in bovenstaande ongeloofwaardig werden geacht (CGVS p. 7 en p. 8). Slechts later wanneer u de specifieke vraag wordt gesteld of u iets vreest vanwege uw geaardheid, zegt u dat u wel een vrees kent omwille van uw geaardheid. U haalt echter opnieuw niet uw relatie met uw familie aan. U zegt dat er gebruik van u werd gemaakt omdat bendeleden u zagen als iemand zwak en dat indien u had getoond dat u homoseksueel was 'het mogelijk zou zijn' (CGVS p. 19). Dit zijn vage bewoordingen waaruit geen concrete vrees omwille van uw geaardheid kan worden afgeleid. Bovendien werden uw problemen met de bende ongeloofwaardig geacht.

Wat betreft uw bewering dat u zich zou hebben moeten prostitueren in Spanje dient opgemerkt dat uw verklaringen hierover, wanneer u naar uw problemen in Spanje gevraagd wordt, uiterst summier zijn. U zegt dat u niet meer bij uw broer kon verblijven en dat u "uw tweede kaart" verloren was, en vervolgens moest u zich prostitueren. Dat viel u zeer zwaar (CGVS, p. 9). U geeft nergens aan hoe u als legale verzoeker om internationale bescherming – u had immers nog geen beslissing gekregen – in de prostitutie bent terecht gekomen. Hoe dan ook, u geeft nergens aan dat iemand van uw familie of iemand anders op de hoogte is hiervan. U geeft dit evenmin aan als reden waarom u niet naar El Salvador terug kan.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat uw broer Bryan ontvluchtte El Salvador in 2016 om soortgelijke redenen als u; hij werd lastig gevallen op school door bendeleden van MS13. De bendeleden die hem lastig vielen waren echter andere bendeleden dan door wie u werd lastig gevallen (CGVS p. 4). Noch u zelf, noch uw familie is ooit nog aangesproken geweest door de bendeleden in kwestie omtrent uw broer, ondanks het feit dat uw moeder de bendeleden af en toe ziet in het openbaar (CGVS p. 5). Gezien de vlucht van uw broer uit El Salvador dateert van 2016 en niemand van jullie nog is aangesproken geweest over uw broer, dient ook geen rekening te worden gehouden met zijn problemen in het licht van uw dossier.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw paspoort heeft betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit, die niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd

in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij

burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A, §2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. De verwerende partij maakt op 10 september 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021;
- COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. U vreest vermoord te zullen worden door bendeleden van MS13 omdat u weigerde toe te treden tot de bende en in te gaan op hun eisen om afpersingen voor hen te plegen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Bovendien zijn uw verklaringen over uw problemen met MS13 niet overtuigend. Zo is uw omschrijving van de gebeurtenissen en van het gedrag van de bendeleden van MS13, die u reeds sinds 2016 – uiteindelijk gedwongen – trachten te rekruteren zeer opmerkelijk. Nadat Chipi en Flaco u op vriendschappelijke wijze probeerden te benaderen en u probeerden te laten toetreden tot de bende, werd de sfeer vijandelijk toen u in oktober 2016 niet meer op hun uitnodiging inging. Op dat moment zeiden zij een eerste keer tegen u dat u wist wat u te wachten stond (CGVS p. 8 en p. 14). Vanaf oktober 2016 tot oktober à november 2017, gedurende een periode van meer dan één jaar, werd u gevisieerd door Chipi en Flaco die wilden dat u toe zou treden tot de bende en andere mensen zou afpersen ten behoeve van de bende (CGVS p. 9, p. 13, p. 16 en p. 20). Tijdens dit jaar probeerden de bendeleden echter slechts drie keer een telefoon tegen uw oor te houden opdat u mensen zou afpersen. Slechts één keer van deze drie keer deed u het ook effectief. De andere keren ging u niet in op de eisen die zij u stelden en zei u dat u het niet zou doen (CGVS p. 11 en p. 19). Ook blijkt uit uw persoonlijk onderhoud dat u hen geen verdere diensten meer verleende. Desondanks gebeurde er gedurende al die tijd dat de bendeleden het op u muntten verder niets concreet buiten één aanspreking in februari op de bus waarbij de bendeleden een mes tegen uw buik hielden en uw telefoon stalen (CGVS p. 8 en p. 18). Tijdens dit incident op de bus bedreigden de bendeleden u met de dood indien u geen oproepen voor hen zou plegen, maar ondanks uw weigeringen kende u geen concrete problemen (CGVS p. 8). Uit algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat bendeleden een zeer agressieve modus operandi hanteren. Fysieke agressies op de persoon, moorden en ontvoeringen zijn dagelijkse kost voor bendeleden. Zo blijkt dat indien zij iets eisen van iemand, het zeer moeilijk is om niet in te gaan op deze eisen zonder de gevolgen er van te dragen. Logischerwijs kan worden gesteld dat dit naarmate de tijd vordert alleen maar moeilijker wordt, gezien het risico in ernst toeneemt. Gevraagd hoe het komt dat de bendeleden u wilden inlijven in hun bende maar u hiertoe gedurende negen of tien maanden niet verder kwamen dan verbale aanmaningen, antwoordt u naast de kwestie. U zegt dat ze

dat in 2017 wel probeerden, maar dat ze niet wilden dat u een hoog niveau zou bekleden. Ze wilden u gewoonweg gebruiken voor de dingen die zij zelf niet wilden doen (CGVS p. 18). Deze verklaring overtuigt raakt kant noch wal. Dat u gedurende verschillende maanden gevisieerd zou worden door bendeleden en zij u gingen vermoorden indien u niet inging op hun eisen, maar dat er ondanks dat u slechts één oproep voor hen pleegde verder niets concreet gebeurde is in het licht van de informatie supra weinig aannemelijk en doet reeds twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts is het vreemd dat de bendeleden u verschillende keren per maand achtervolgden van school naar de bushalte Seiba, zonder dat er tijdens deze achtervolgingen iets concreet gebeurde. De bendeleden achtervolgden u slechts gedurende drie à vier kilometer, waarbij ze soms bendetekens naar u deden en zeiden 'je bent al dood' en 'je weet al wat je te wachten staat' (CGVS p. 9, p. 16 en p. 17). Andere keren achtervolgden zij u al zwiingend (CGVS p. 15). Het is uiterst vreemd dat zij al die moeite zouden doen zonder schijnbaar doel. Gevraagd waarom de bendeleden u gedurende verschillende maanden voor drie à vier kilometer achtervolgden maar op verschillende momenten niets zeiden tegen u, zegt u dat dat was om u in de gaten te houden en te zien wat u allemaal deed. Gevraagd wat de bendeleden zouden kunnen te weten komen door u telkens van school naar de bus te volgen, zegt u dat het misschien de weg was waarlangs u wandelde maar u dat u niet goed weet wat zij van u wilden (CGVS p. 17). Dat de bendeleden u telkens zouden achtervolgen, soms al zwiingend en soms al bendetekens toewerpend en al waarschuwend voor wat u te wachten staat maar zij verder tijdens deze achtervolgingen niets concreet zouden ondernemen is gelet op hun gewelddadige profiel, zie supra, en de verschillende (doods)bedreigingen die ze reeds hadden geuit weinig aannemelijk. Dit geldt des te meer daar u zelf ook niets kan zeggen over een mogelijke reden waarom zij u op dergelijke wijze zouden volgen.

Voorts is het opvallend dat de bendeleden in september 2017 tegen u zeiden dat ze u wisten wonen en –opnieuwzeiden dat u zich klaar moest maken voor wat er zou komen, maar dat ze tot moment van vertrek uit El Salvador op 30 januari 2018, u noch uw familie na uw vertrek ooit benaderden (CGVS p. 15, p. 16 en p. 20). In de wijk waar u woonde, en waar uw familie overigens nog steeds woont, heerst echter dezelfde bende MS13 (CGVS p. 3). In dit opzicht is het onduidelijk waarom de bendeleden u eisen stelden die u niet inwilligde waarop zij u impliciet met de dood bedreigden, zij vervolgens tegen u zeiden dat ze wisten waar u woonde maar u uiteindelijk nooit opzochten. Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat de bendeleden u wisten wonen maar nooit kwamen aankloppen bij u, zegt u dat u binnen bleef en het huis niet verliet. Enkel uw moeder kwam nog buiten om boodschappen te doen, en op die momenten zag zij de bendeleden voortdurend. U zegt dat u wist dat indien u buiten zou komen, de bendeleden u iets zouden aandoen (CGVS p. 20). Deze verklaring is niet aannemelijk. Zo verklaart het namelijk niet waarom de bendeleden niet aanklopten om naar u te informeren of waarom zij uw moeder op geen enkel moment aanspraken terwijl zij hen voortdurend zag (CGVS p. 20). Bovendien ziet uw moeder hen tot op de dag van vandaag nog steeds af en toe (CGVS p. 4 en p. 5). Dat de bendeleden zeiden dat ze u wisten wonen en u bedreigden hiermee maar hier uiteindelijk nooit een gevolg aan gaven is –zeker gelet op het feit dat u op hun territorium woonde- weinig aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw algehele relaas.

Gevraagd hoe het komt dat uw familie die nog steeds op dezelfde plek woont niet is aangesproken geweest door de twee bendeleden, zegt u dat ze in werkelijkheid een probleem met u hadden. U herhaalt dat, ondanks dat uw moeder inkopen ging doen en zij hen op die momenten zag, zij geen problemen met hen kende. Misschien kenden de bendeleden een probleem met u omdat u een man bent (CGVS p. 20). Volgens algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat het risico van een gerichte dreiging, zoals u kende, niet vermindert nadat de persoon in kwestie de wijk of het land heeft verlaten. In tegendeel, het risico kan zich uitbreiden tot de familieleden van de persoon in kwestie die dan het nieuwe mikpunt van de bendeleden worden. Logischerwijs mag er van worden uitgegaan dat dit zeker geldt indien de familieleden van de persoon in kwestie zich nog steeds op dezelfde plaats bevinden en de bendeleden in kwestie nog tegenkomen, zoals bij uw moeder het geval is. Dat de bendeleden op geen enkel moment zelf nog maar iets zeiden tegen bijvoorbeeld uw moeder over u, is in het licht van deze informatie weinig aannemelijk en doet verder vragen oproepen bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft de uitspraak van de bendeleden dat ze wisten waar u woonde en u zich aan de gevolgen mocht verwachten dienen nog twee zaken te worden opgemerkt. Ten eerste is het vreemd dat u verklaart dat een enorme paniek u overheerste en u niet meer wilde afstuderen maar dat u desondanks toch nog naar school bleef gaan. U vertrok weliswaar vroeger dan nodig en probeerde plaatsen waar de bendeleden zich ophielden te vermijden. Soms kwam u hen echter nog steeds tegen omdat het

onmogelijk was om ze volledig te vermijden (CGVS p. 16). Uw voorzorgsmaatregelen verloren dan ook hun efficiëntie en betekenis. Het is vreemd dat u een zodanige angst kende voor de benedeleden, maar zich toch zonder efficiënte voorzorgsmaatregel bleef verplaatsen naar school. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het is ook vreemd dat, wanneer aan u wordt gevraagd wat de benedeleden van u wilden, u zegt dat zij wilden dat u het werk voor hen deed dat zij zelf niet wilden doen. U had het gevoel dat zij niet wilden dat u postvatter zou worden, gezien u in hun ogen daar te zwak voor was (CGVS p. 17). Gevraagd of u juist niet sterker zou moeten zijn om mensen af te persen in plaats van een postvatter te zijn, zegt u plots dat daar inderdaad meer kracht voor is vereist maar dat de benedeleden een psychologisch spelletje met u speelden (CGVS p. 18). Deze verklaringen houden weinig steek.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw klasgenoot Jonathan in juni 2017 werd vermoord door benedeleden omdat ze wisten dat hij homoseksueel was en hem probeerden in te zetten voor hun doeleinden, wat hij weigerde (CGVS p. 6 en p. 18). Hij kende met andere woorden soortgelijke problemen als u. In dit opzicht is het opmerkelijk dat dit zich voordeed op een moment dat u zelf soortgelijke problemen kende met benedeleden –in oktober 2016 werd u namelijk voor een eerste keer vijandig toegesproken en in januari 2017 om gunsten gevraagd waar u niet op wilde ingaan- maar dat de moord op Jonathan niet veel impact had op u qua keuzes die u maakte (CGVS p. 7, p. 8 en p. 14). U bleef namelijk naar school gaan en u weigerde de eisen van benedeleden die u belaagden (CGVS

p.16 en p. 19). Het is zeer vreemd dat u zich in een positie zou bevinden waarin u een enorme angst kende voor de benedeleden, doodsb bedreigingen had gekregen en tegelijkertijd zelf een klasgenoot kende die vermoord werd juist omdat hij niet meewerkte met benedeleden, maar dat u gewoon verder bleef gaan naar school en hun eisen negeerde (CGVS p. 16 en p. 19). Er kan redelijkerwijs gezegd worden dat de moord op Jonathan een bepaalde beangstigende invloed op u zou hebben gekend, zeker gezien u zich in een soortgelijke situatie bevond en hij als ‘voorbeeld’ voor u kon fungeren. Gevraagd hoe het komt dat u de voorzorgsmaatregel om op een vroeger uur naar school te vertrekken slechts in september 2017 en niet eerder nam gezien bang was dat de benedeleden u zouden vermoorden, antwoordt u vaag en naast de kwestie. Zo zegt u dat die bedreiging zich niet zozeer richtte op waar u zelf woonde. De reden waarom ze u achtervolgden interesseerde u niet zozeer; ze hadden u namelijk al bedreigd. Op het moment dat de benedeleden echter tegen u zeiden dat ze wisten waar u woonde, verhoogde uw angst enorm en hield u er een trauma aan over (CGVS p. 18). Deze verklaring houdt weinig steek en komt bovendien niet overeen met uw eerdere verklaring dat u zich zeer slecht voelde en dat u zelfs niet meer naar school wilde gaan door de psychologische agressie die de benedeleden op u voerden in de loop van het jaar 2017. U verklaart dat u zeer angstig was, zich verschrikkelijk voelde en heel veel stress kende (CGVS p. 9). Dat u gezien de omstandigheden niet eerder efficiënte voorzorgsmaatregelen nam, doet afbreuk aan uw beweerde vrees en bijgevolg ook aan uw algehele relaas.

Voorts valt op dat u aanzienlijke moeite vertoont om uw problemen vanuit eigen belevenis op een overzichtelijke en samenhangende wijze weer te geven, wat eveneens doet twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Nadat u wordt gevraagd om tijdens uw vrij relaas uw problemen op zo nauwkeurig en gedetailleerd mogelijke wijze te omschrijven, laat u verschillende zaken achterwege die later tijdens uw persoonlijk onderhoud slechts naar voren komen. Tijdens uw vrij relaas vertelt u over de vriendschappelijke toenaderingen die de benedeleden met u zochten in 2016. In januari 2017 begonnen de benedeleden agressiever te worden en vroegen zij u om andere mensen af te persen. U vertelt over het incident op de bus en hoe u hierna voortdurend achtervolgd werd door de benedeleden, waarbij zij u bendetekens toewierpen en zeiden dat u wist wat u te wachten stond (CGVS p. 8 en p. 9). Wanneer u later wordt gevraagd waar de aansprekingen in 2017 voornamelijk plaats vonden, antwoordt u vaag dat die zich hebben afgespeeld op de bus. De eerste keer was u onderweg met een meisje en de voorlaatste keer zeiden ze dat ze al wisten waar u woonde. Gevraagd hoeveel keer in totaal u bent aangesproken geweest in 2017, zegt u dat dat ongeveer een zestal keer was plus de keer dat ze u achtervolgden. U wordt er op gewezen dat u één keer in de bus werd aangesproken en gevraagd waar de overige vijf keren plaats vonden. U antwoordt plots dat dat op verschillende plekken was op straat; buiten aan de school en in de cafetaria's waar u ging eten (CGVS p. 15). Uw vage en onsamenhangende antwoorden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft de keren dat benedeleden een telefoon tegen uw oor hielden valt voorts op dat u er in uw vrij relaas niets over vermeldt, maar er slechts iets over zegt wanneer u er op het einde van uw persoonlijk onderhoud over wordt bevraagd. Wanneer u wordt gevraagd hoe u mensen zou moeten afpersen indien

de benedeleden u nooit een telefoon gaven, zegt u dat zij een telefoon tegen uw oor hielden (CGVS p. 18 en p. 19). Gevraagd wanneer de benedeleden een telefoon tegen uw oor hielden, zegt u dat het één van de zes keren was; ongeveer de derde. Gezien uw vage antwoord wordt u gevraagd of de benedeleden één of meerdere keren een telefoon tegen uw oor hielden. Plots zegt u dat de benedeleden ongeveer een drietal keer een telefoon tegen uw oor hielden en dat ze de andere keren op agressieve wijze tegen u zeiden dat ze alles over u wisten. Wanneer u ter bevestiging wordt gevraagd of u dus zelf enkele keren mensen opbelde om ze af te persen nadat een telefoon tegen uw oor werd gehouden, zegt u dat het één keer was en dat de overige keren niet gingen. U zei tegen de benedeleden dat u het niet zou doen. (CGVS p. 19). Het gebrek aan spontane verklaringen over de keren dat de benedeleden een telefoon tegen uw oor hielden en de vage en onsamenhangende verklaringen die u geeft wanneer u er over wordt bevraagd, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Volgens uw verklaringen bent u homoseksueel. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in El Salvador op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de El Salvadoraanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land, dat de overheid de laatste jaren verschillende positieve maatregelen heeft genomen om de LGBTI gemeenschap te beschermen, en dat lokale organisaties die het opnemen voor de rechten van homoseksuele personen erin geslaagd zijn om een wijziging van de strafwet af te dwingen waardoor strengere straffen opgelegd kunnen worden voor haatmisdrijven ingegeven door seksuele geaardheid en genderidentiteit. Hoewel er van deze mogelijkheid om haatmisdrijven te vervolgen tot nog toe nauwelijks toepassing werd gemaakt, wordt er wel initiatief genomen om politieagenten en openbare aanklagers te sensibiliseren. Voorts blijkt uit informatie dat er in El Salvador verschillende organisaties bestaan die ijveren voor LGBTI rechten en dat er reeds meer dan twintig jaar lang elk jaar in San Salvador de pride parade wordt georganiseerd om zichtbaarheid te geven aan deze groep in de samenleving. Zo namen er in 2018 meer dan twaalf duizend mensen deel aan de gay pride in de hoofdstad en aan de verschillende activiteiten georganiseerd door de Nationale LGBTI federatie, verschillende overheidsinstanties en buitenlandse consulaten. Verschillende deelnemers aan de pride getuigden, naast de moeilijkheden die ze nog steeds ondervonden in het dagelijkse leven omwille van hun geaardheid, ook van een verbeterde situatie voor LGBTI in El Salvador ten opzichte van vroeger.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in El Salvador het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Ook UNHCR heeft in de eligibility guidelines voor El Salvador van maart 2016 als standpunt dat een verzoek moet beoordeeld worden "depending on the particular circumstances of the case". Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U verklaart homoseksueel te zijn maar nooit problemen te hebben gekend in El Salvador omwille van uw geaardheid. U verborg uw geaardheid in El Salvador maar gelooft dat desondanks anderen wel vermoedden dat u homoseksueel was omdat ze u beschouwden als een zwak persoon (CGVS p. 19). U haalt op een bepaald moment aan dat u verstoten zou zijn door uw broer en zussen, dat uw moeder zal moeten kiezen tussen u en rest van de familie en dat de gemeenschap uw geaardheid niet zal accepteren (CGVS, p. 9 en mail 8 maart 2021).

Echter, u verklaart dat uw moeder op de hoogte van uw geaardheid. In het begin nam ze het nieuws niet goed op, maar ondertussen is ze het beginnen verwerken (CGVS p. 20). Tevens is zij triest dat u zich in België bevindt (CGVS, p. 5). Uit deze verklaringen blijkt niet dat zij u zou hebben verstoten. Wanneer u vragen gesteld worden over hoe het met uw familie gaat, vertelt u over uw moeder en zus en haalt u voorts aan dat u met uw broer in Spanje momenteel geen contact heeft. Wanneer u gevraagd wordt met wie in El Salvador u nog allemaal contact heeft antwoordt u enkel dat u met uw klasgenoten geen

contact meer heeft (CGVS, p. 6). Uit deze verklaringen blijkt allerm minst dat uw familie het contact zouden hebben verbroken met u vanwege uw geaardheid, noch dat zij u slecht gezind zijn vanwege uw geaardheid. Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken haalt u nergens een vrees aan vanwege uw geaardheid of uw relatie met uw familie (vragenlijst CGVS, vragen 5-8). Later, wanneer u naar uw problemen in Spanje wordt gevraagd, zegt u dan plots dat uw broer en zussen u hebben verstoten vanwege uw geaardheid (CGVS, p. 9). Dit kan echter niet overtuigen. Indien dit het geval was kan immers verwacht worden dat u dit reeds eerder zou hebben aangehaald wanneer u – op de DVZ en op het CGVS – gevraagd werd naar – het contact met – uw familie. Bovendien zegt u op een ander moment in het interview dat u uw geaardheid nooit heeft getoond uit angst; zelfs niet ten opzichte van uw familie en zelfs niet toen u in Spanje was (CGVS p. 19). Dit strookt niet met uw eerdere en latere verklaring uit de kast te zijn gekomen in Spanje ten opzichte van uw broer die u naar aanleiding hiervan verwierp (CGVS p. 9 en p. 20).

Enkele weken na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u in een mail dat uw moeder moeite heeft om uw geaardheid te accepteren en dat zowel de rest van uw familie als de gemeenschap waarin uw familie leeft uw geaardheid niet zullen accepteren. Zo weet u dat homoseksuelen in El Salvador ook niet worden aanvaard in het sociale leven of op professioneel vlak. U verklaart dat u uw moeder in een moeilijke positie zult brengen waarin zij zal moeten kiezen tussen ofwel u ofwel de rest van de familie. U wilt echter niet meer op een manier leven waarop u uw gevoelens dient te verbergen of waarop u in leugens dient te leven (zie opmerkingen gehoorverslag). Aan de hand van deze loutere mail van enkele weken na het persoonlijk onderhoud kan u geenszins een vrees voor vervolging vanwege uw geaardheid aantonen. Deze mail bevat immers geen bijkomende informatie aangaande uw concrete situatie en bevat louter hypothetische stellingen. Meer nog, de informatie in de mail is weinig consistent met uw verklaringen op het CGVS. U verklaart er dat uw moeder moeite heeft om uw geaardheid te accepteren en dat uw familie het niet zal accepteren. U herhaalt later nogmaals te vrezen dat uw familie uw geaardheid niet zal accepteren en dat uw moeder zal moeten kiezen tussen u en de rest van de familie. Hieruit blijkt geenszins dat uw familie, op uw moeder na, reeds op de hoogte is van uw geaardheid, terwijl u op het CGVS verklaart dat uw broer en zussen u, wanneer u nog in Spanje verbleef – in 2018 en 2019 –, reeds zouden hebben verstoten. Uw verklaringen over uw relatie met uw familie vanwege uw geaardheid zijn doorheen uw procedure voor internationale bescherming uiterst inconsistent en kunnen dan ook niet overtuigen.

Wanneer u voorts de algemene vraag wordt gesteld wat u vreest bij een terugkeer naar El Salvador, vermeldt u uw geaardheid niet, noch uw beweerde slechte relatie met uw familie. U verwijst louter naar uw problemen met de bende, die in bovenstaande ongeloofwaardig werden geacht (CGVS p. 7 en p. 8). Slechts later wanneer u de specifieke vraag wordt gesteld of u iets vreest vanwege uw geaardheid, zegt u dat u wel een vrees kent omwille van uw geaardheid. U haalt echter opnieuw niet uw relatie met uw familie aan. U zegt dat er gebruik van u werd gemaakt omdat bendeleden u zagen als iemand zwak en dat indien u had getoond dat u homoseksueel was 'het mogelijk zou zijn' (CGVS p. 19). Dit zijn vage bewoordingen waaruit geen concrete vrees omwille van uw geaardheid kan worden afgeleid. Bovendien werden uw problemen met de bende ongeloofwaardig geacht.

Wat betreft uw bewering dat u zich zou hebben moeten prostitueren in Spanje dient opgemerkt dat uw verklaringen hierover, wanneer u naar uw problemen in Spanje gevraagd wordt, uiterst summier zijn. U zegt dat u niet meer bij uw broer kon verblijven en dat u "uw tweede kaart" verloren was, en vervolgens moest u zich prostitueren. Dat viel u zeer zwaar (CGVS, p. 9). U geeft nergens aan hoe u als legale verzoeker om internationale bescherming – u had immers nog geen beslissing gekregen – in de prostitutie bent terecht gekomen. Hoe dan ook, u geeft nergens aan dat iemand van uw familie of iemand anders op de hoogte is hiervan. U geeft dit evenmin aan als reden waarom u niet naar El Salvador terug kan.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat uw broer Bryan ontvluchtte El Salvador in 2016 om soortgelijke redenen als u; hij werd lastig gevallen op school door bendeleden van MS13. De bendeleden die hem lastig vielen waren echter andere bendeleden dan door wie u werd lastig gevallen (CGVS p. 4). Noch u zelf, noch uw familie is ooit nog aangesproken geweest door de bendeleden in kwestie omtrent uw broer, ondanks het feit dat uw moeder de bendeleden af en toe ziet in het openbaar (CGVS p. 5). Gezien de vlucht van uw broer uit El Salvador dateert van 2016 en niemand van jullie nog is aangesproken geweest over uw broer, dient ook geen rekening te worden gehouden met zijn problemen in het licht van uw dossier.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw paspoort heeft betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit, die niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld

te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politie mensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*).

Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel persoonlijk en werkelijk dreigt te worden vervolgd of gevisieerd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten verzoekers individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

Verzoeker stelt nauwkeurig te zijn geweest over de problemen die hij ondervond met de twee leden van de bende zowel in zijn vrij relaas als in zijn antwoorden op de gestelde vragen. Ook stelt hij dat zijn verklaringen in overeenstemming waren met de overgelegde objectieve informatie.

Met dergelijk algemeen verweer weerlegt noch verklaart verzoeker de bovenstaande pertinente vaststellingen. Waar verzoeker voorts stelt dat de vermeende inconsistenties gebaseerd zijn op details, dat zij incidenteel zijn en niet van aard om zijn relaas en vrees in twijfel te trekken, legt hij niet concreet uiteen over welke incoherenties het specifiek gaat en op welke wijze deze “details” de bestreden beslissing niet zouden kunnen schragen. De gedane vaststellingen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Bovendien moet de motivering als een geheel gelezen worden en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen schragen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

Wat betreft verzoekers homoseksuele geaardheid wordt vastgesteld dat deze niet in twijfel wordt getrokken.

Evenwel, de Raad benadrukt in navolging van de commissaris-generaal dat het loutere feit homoseksueel te zijn in El Salvador, niet voldoende is om te worden erkend als vluchteling.

Uit objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, blijkt vooreerst dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in El Salvador en er wordt geen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Dit neemt niet weg dat er in de Salvadoraanse samenleving sprake is van machismo, homofobie, transfobie, discriminatie en geweld tegen LGBT-personen en dat niet enkel bendes en de eigen familie maar ook de Salvadoraanse overheden zich hier schuldig aan kunnen maken. LGBT-personen worden tevens door bendes geïsoleerd met het oog op afpersing.

Evenwel kan uit de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat het homofob geweld en de discriminatie in El Salvador systematisch zijn, noch dat elke homoseksueel in El Salvador omwille van zijn of haar seksuele geaardheid vervolging riskeert.

Verder volgt uit de beschikbare landeninformatie nog dat de Salvadoraanse overheid de laatste jaren verschillende positieve maatregelen heeft genomen om de LGBTI-gemeenschap te beschermen, en dat lokale organisaties die het opnemen voor de rechten van homoseksuele personen erin zijn geslaagd om een wijziging van de strafwet af te dwingen waardoor strengere straffen kunnen worden opgelegd voor haatmisdrijven ingegeven door seksuele geaardheid en genderidentiteit. Hoewel er van deze mogelijkheid om haatmisdrijven te vervolgen tot nog toe nauwelijks toepassing werd gemaakt, wordt er wel initiatief genomen om politieagenten en openbare aanklagers te sensibiliseren. Uit de beschikbare landeninformatie kan worden besloten dat een doeltreffende overheidsbescherming niet altijd is gegarandeerd maar afhankelijk is van de individuele omstandigheden van het geval.

Voorts blijkt uit de beschikbare informatie dat er in El Salvador verschillende organisaties bestaan die ijveren voor LGBTI-rechten en dat er in San Salvador reeds meer dan twintig jaar lang elk jaar de gay pride-parade wordt georganiseerd om zichtbaarheid te geven aan deze groep in de samenleving. Zo namen er in 2018 meer dan twaalfduizend mensen deel aan de gay pride in de hoofdstad en aan de verschillende activiteiten georganiseerd door de nationale LGBTI-federatie, verschillende overheidsinstanties en buitenlandse consulaten. Verschillende deelnemers aan de gay pride getuigden, naast de moeilijkheden die ze nog steeds ondervonden in het dagelijkse leven omwille van hun geaardheid, ook van een verbeterde situatie voor LGBTI in El Salvador ten opzichte van vroeger.

Dat LGBTI-personen, en dan in het bijzonder transgender vrouwen, in El Salvador kwetsbaar blijven voor discriminatie en allerlei vormen van geweld, mede in acht genomen de algemene veiligheidssituatie, wordt evenwel niet betwist. Het wordt tevens bevestigd in de richtlijnen van UNHCR waar homoseksuelen worden aangemerkt als personen met een risicoprofiel. Zij kunnen, afhankelijk van de specifieke omstandigheden van hun zaak, nood hebben aan internationale bescherming (UNHCR, *'Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador'*, maart 2016, p. 38-39; COI Focus, *El Salvador: Situation Sécuritaire*, 12 oktober 2020, p. 21-22).

Uit het voorgaande kan worden besloten dat niet iedere homoseksueel in El Salvador het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging en dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft.

Uit wat voorafgaat volgt dat een persoonlijk risico voor verzoeker om in El Salvador te worden vervolgd bij terugkeer omwille van een bepaald profiel, *in casu* zijn homoseksuele geaardheid, *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt. Dit betekent dat zijn individuele omstandigheden moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor homoseksuelen in El Salvador en de algemene veiligheidssituatie aldaar.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

Verzoeker meent op basis van zijn verklaringen een oprechte inspanning te hebben geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Volgens verzoeker zijn er voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen, zijn zijn verklaringen te goeder trouw en komen zij overeen met de beschikbare informatie.

Met dergelijk algemeen verweer weerlegt noch verklaart verzoeker de bovenstaande pertinente vaststellingen.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat men van hem niet kan verwachten dat hij zijn geaardheid verbergt of zich terughoudend moet opstellen in de uiting ervan, en men *in casu* evenmin van hem kan verwachten dat hij dit doet om verdere problemen te vermijden, blijkt uit wat volgt niet dat verzoeker zijn seksuele geaardheid in El Salvador volledig verborgen hield en in een zekere mate openlijk beleefde.

Verzoeker verklaarde overigens zelf dat hij zijn geaardheid verborg, maar dat anderen wel vermoedden dat hij homoseksueel was omdat ze hem beschouwden als een zwak persoon en omdat hij gezien was met J. wiens homoseksuele geaardheid niet ter discussie stond. Ook blijkt dat verzoekers moeder zijn homoseksuele geaardheid ondertussen heeft verwerkt. Bovendien haalde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken zelf geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade aan omwille van zijn geaardheid. Voorts bleken verzoekers verklaringen over zijn relatie met zijn familie wegens zijn geaardheid doorheen de procedure uiterst inconsistent. Zelfs wanneer verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vraag wordt gesteld wat hij vreest bij een terugkeer naar El Salvador vermeldt verzoeker zijn geaardheid niet, noch de beweerde slechte relatie met zijn familie. Verzoeker verwees louter naar de problemen met de bende, die reeds ongeloofwaardig worden geacht. Het enkele feit dat verzoeker zich discreet opstelde, kan niet volstaan om in zijn geval om van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade te kunnen spreken te meer verzoeker zelf aanhaalde dat anderen wel het vermoeden hadden dat hij homoseksueel was.

Verzoeker haalt doorheen zijn relaas geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. De Raad merkt op dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker in El Salvador ooit werd gearresteerd of mishandeld, werd verstoten door zijn familie of gediscrimineerd werd omwille van zijn seksuele geaardheid. De verwijzing naar het lot van zijn vriend J. die werd vermoord, kan niet volstaan om ook in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade te vestigen. Verzoeker dient dit immers concreet aannemelijk te maken, doch blijft in gebreke.

Een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie over discriminatie van homoseksuelen en geweld tegen homoseksuelen in El Salvador volstaat op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Wat betreft de eventuele discriminatie ten aanzien van homoseksuelen in El Salvador, wijst de Raad er overigens op dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Zulks blijkt niet uit de voorliggende informatie.

De verwijzing naar een algemene situatie of een risicoprofiel volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze

vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Ook de loutere verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet niet altijd gegarandeerd is, volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn homoseksuele geaardheid een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade te weerleggen of te verklaren.

Verzoeker betoogt ook nog dat hij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico loopt om door bendes te worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in het buitenland waardoor hij wordt geacht over financiële middelen te beschikken.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven.

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bende-geweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden gevisieerd. Hieruit blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer.

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt helder dat een vertrek uit El Salvador omwille van bende gerelateerde problemen een risicoverhogende en verzwarende factor is bij terugkeer naar El Salvador.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”* (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde bedreigingen door bende leden MS-13 niet geloofwaardig dan wel onvoldoende zwaarwichtig om er een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet uit af te leiden. Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België alsnog in de specifieke negatieve aandacht van bende leden stond, evenmin zijn daartoe andere indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico loopt om te worden gevisieerd door bende leden.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het

algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu zijn beweerde problemen met de bendes niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Bovendien kan er wat betreft de door verzoeker bijgebrachte rechtspraak nog op worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de bijgebrachte arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat zijn vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' dan wel "sociale groep", valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de argumentatie dat hij in El Salvador geen bescherming kan krijgen.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador zou worden vervolgd of gevisieerd.

2.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4,

§ 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *"most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons"* en *"In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise."* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *"An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador"* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *"highly targeted and individualized"* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *"El Salvador: Situation sécuritaire"* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *"El Salvador: Situation sécuritaire"*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

2.7. Wat betreft de artikelen 3 en 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om deze beslissing aan te vechten bij de Raad. Deze artikelen zijn dan ook niet geschonden. Dezelfde conclusie geldt voor artikel 4 van het Handvest.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF